

He's drunk again, it's time to fight ... She must have done something wrong tonight
The living room becomes a boxing ring ... He's time to run when you see him
Coming licking his hands ... She's just a woman ... Never Again

Spizdi, če nočeš batin

O nasilju je bilo napisanih že tisoče člankov, pa vendar se

"BOBAN GLEDA OD MALEGA MUČENJA MATERE, POSLUŠA TULJENJE, IN KO MAMA UMRE, JE SAM NA VRSTI, DA SE NASILNI ALKOHOLIK IZZIVLJA NAD NJIM, GA MLATI S CEVJO OD SESALCA PO NAGI RITI IN MU JO RINE ŠE OD ZADAJ, DA OTROK VREŠČI OD BOLEČIN. IN PONAVLJA UKAZANO: "TI SI GOSPODAR, OČE!" NEKEGA DNE, KO NADELAN OČE LEŽI NA KAVČU, GRE BOBAN V KLET PO NABRUŠENO SEKIRO. IN MU JO V SPANJU POLOŽI NA VRAT, ENKRAT, DA JE ZAREZALA IN DRUGIČ, DA JE ODLETELA GLAVA. NA SODIŠČU JE POVEDAL VSE, NAM PA PUSTIL ODPRTO VPRAŠANJE: KAJ STE STORILI, DA BI POMAGALI MAMI, KO JE ŠE ŽIVELA, MENI, DA NE BI POGRABIL SEKIRE."

(Vlasta Nussdorfer, Naši dečki z ulice)

mi zdi, da v vseh nekaj manjka. Prva stvar je verjetno ta, da

"OČE NEZNAN, MATKA JE NAŠLA ZOPRNEGA TIPA, KI GA SOVRAŽI ŽE OD PRVEGA DNE. KAM NAJ BI SE VRNIL MENSUD, V ZAPORU KRŠČEN S POSILSTVOM IN BATINAMI, FANT BREZ DOMA, KAM?"

velik del storilcev in žrtev ne bere člankov o nasilju, druga stvar pa je ta, da grozote nasilja ne dojameš, dokler ga resnično ne začutiš.

Poznam nekaj **otrok, ki imajo težave s kontrolo lastne agresivnosti**, in grozljivost tega je, da si velik del teh otrok, nasilja sploh ne želi. Nočejo biti bullyji. Toda hkrati imajo zelo nizko "obvladovanje" in ko ni vse v skladu z njihovimi željami, jeza izbruhne na dan. **Jeza, ki je ne znajo in ne morejo obvladati**. V tistem trenutku agresivnost potisne vse v ozadje. Konec koncev, verjetno ste že tudi sami kdaj doživeli trenutke, ko niste mogli obvladati svojega agresivnega izbruha.

Sedaj pa si predstavljajte, da bi se vam to dogajalo vsakih pet minut. Zaradi tega bi veljali za nasilnega, **drugi vas ne bi marali** in vaša samopodoba bi se še znižala. Verjetno mora biti grozno, če se ves čas spopadaš z lastnimi agresivnimi izbruhi, ki si jih ne želiš, a hkrati usmerjajo vse tvoje življenje. Pa naj mi še kdo reče, da je nasilnim otrokom lepo. In najbolj kruto je, da jih pogosto krivimo za njihovo lastno impulzivnost. Pokažimo jim ljubezen, preučimo vse možne treninge socialnih veščin in potem ... nimam pojma, kakor kje pač ...

Spet drugi problem so žrtve nasilja. Če imajo eni preveč moči, jo imajo drugi premalo. In meni je vedno fascinantno, kako nasilneži začutijo svojo žrtev. Pogosto enostavno vedo, koga lahko mučijo in se ne bo zgodilo popolnoma nič. Oziroma bo učinek dosežen. Tukaj pa je odprtih še ogromno vprašanj povezanih s samopodobo, samozavestjo in močjo žrtev.

Pa naletimo na drugi nerešljivi problem. Kako dati žrtvam moč, da se uprejo ter da tudi na nezavedni ravni začutijo,

da si tega ne zaslužijo. Sama tega ne čutim, čeprav mi vsi vedno znova razlagajo. Ampak razumsko dojamem, emocionalno pa ne. **Kako nekemu, ki je že bil žrtev nasilja in se zaveda vseh posledic, pa si hkrati izbere enako ali še bolj nasilnega partnerja, dopovedati njegovo lastno napako.**

Kako lahko to počne nekdo, ki nasilje pozna najbolj v globino, v prepričanju, da ga pa ta nasilnež ne bo napadel, da ga bo spremenil, da je on dober ... To je odnos, ki ga pozna ter odnos, ki je na nek način najlažji. In čeprav je to pogosto boj z mlino na veter, moramo žrtvam nujno krepiti samozavest ter jim hkrati odpirati oči. Znova in znova. **Kajti ta krog se tako rad ponavlja. Znova in znova. Iz generacije v generacijo.** Od ne vemo kdaj pa do večnosti.

In nekako smo se vsi člani debate strinjali, da so tukaj najbolj nujno potrebni prijatelji. Ljudje od zunaj, ki nam pokažejo drugačne vzorce, drugačne načine, ki nas naučijo, kako naj ljubimo sami sebi ...

Ampak če se vrnem na začetno zgodbo o Bobanu in na njegovo zadnje vprašanje. Kjer je odgovor tako ali tako jasen in vpijoč v nebo, da ničesar, je vprašanje, ki je tukaj resnično pomembno in odprto, **kaj storimo za druge Bobane**. Kajti sama imam vse prepogosto občutek, da

ničesar... Ogromno pisanja o tem, ogromno kampanij proti nasilju, pa vendarle se mi zdi, da to ne prodre do tistega, ki bi to resnično potreboval. Da ne prodre na obrobje družbe. In kdo sploh lahko prodre tja? Šola? Socialna služba?

Teoretično ja, toda praktično se vse ustavi pri denarju ter pri interesu posameznikov. Kajti enostavno bi lahko učitelji in šolski psihologi najbolje pokrili vse otroke. Toda to je povezano z njihovim znanjem, mnogo bolj pa z angažiranostjo, sposobnostjo opazovanja ter konec koncev tudi samim sistemom, ki pa je takšnim otrokom vse prej kot prijazen. Socialnih delavcev pa je tako ali tako stokrat premalo, ker država enostavno "nima" denarja zanje.

In tako si vsi zatiskamo oči do naslednje katastrofe. Kajti to se pri nas seveda ne dogaja. In potem spet tišina. Do naslednje katastrofe. **Kaj pa se dogaja vmes ter kaj se dogaja s tistimi žrtvami, ki potem same ne ubijejo nikogar, pa nas očitno ne briga.**

Moramo se tudi zavedati, da nobena institucija ne more nadomestiti osnovnih človeških odnosov. Ne more nadomestiti ljubečih staršev, sorojencev, sorodnikov, dobrih prijateljev. Vse je torej prepuščeno človeški dobroti in zlobi.

Toda kljub temu se mi vedno pogosteje zastavlja eno vprašanje. Kaj lahko stori lokalna skupnost? Majhne skupinice v neposredni bližini. Verjetno še največ, čeprav moramo tudi tukaj paziti, da se to ne sprevrže v javne linče.

Za konec pa še eno zgodbo iz Naših dečkov ulice in moj edini komentar bi bil: "Ja, sprijazni se, to se dogaja pri nas, verjetno le nekaj hiš proč od tebe in za to smo odgovorni vsi. Tudi ti, ki si zatiskaš oči."

Tanja Peček